

Geen zorg door ingewikkelde regeltjes

Alledaags leed - Dirk de Hoog -

Willemijn is een vrouw in Rotterdam met ernstig psychische problemen. Een paar jaar geleden is ze door het Riagg gedwongen opgenomen omdat ze iedere vorm van hulp weigerde, terwijl ze regelmatig in een psychose belandde en haar burens lastig viel. Dankzij medicijnen en begeleiding woont ze al weer jaren in haar eigen huis. Bijwerking van de medicatie maakt haar erg apathisch. Door haar jarenlange ziekte is ze sociaal geïsoleerd geraakt, en van werk is uiteraard al helemaal geen sprake.

Het Riagg heeft haar jarenlang begeleid, onder meer door een sociaal verpleegkundige die twee keer in de week op bezoek kwam om haar te activeren en een oogje in het zeil te houden. Die verpleegkundige heeft het leven van Willemijn gered. Ze was namelijk in de douchecel gevallen en had haar heup gebroken. Ze kon niet meer opstaan en niet bij de telefoon. Na drie dagen geen contact te hebben gehad, bij het aanbellen werd niet open gedaan, heeft de verpleegkundige alarm geslagen waarna politie en brandweer Willemijn bijna uitgehongerd en uitgedroogd hebben gevonden.

Willemijn belandde na het ziekenhuis in een verzorgingshuis om te revalideren, met als gevolg dat de begeleiding van het Riagg moest stoppen. De 'zorgstatus' van Willemijn was namelijk veranderd. Van thuiszorg naar begeleid wonen. En daar gelden andere regels en vergoedingen voor. De hulp werd overgenomen door een private zorgorganisatie.

Na een tijdje ging Willemijn weer terug naar haar huis, mede omdat ze anders een forse eigen bijdrage moest gaan betalen voor het verzorgingshuis. Via de nieuwe zorgaanbieder kwam nog regelmatig een maatschappelijk werkster op bezoek. Maar op een gegeven moment kreeg het bedrijf daar geen vergoeding meer voor van de gemeente, want dit was geen 'begeleid wonen' meer. Bovendien werd de maatschappelijk werkster ziek. Gevolg: geen hulp aan huis meer voor Willemijn.

Zelf is ze niet in staat al die bureaucratische regeltjes en brieven goed te snappen. Dus er gebeurde niets. Totdat een zus van haar ontdekte dat het zorgbedrijf op eigen houtje bezig was een persoons gebonden budget aan te vragen, waarvan het geld niet naar Willemijn, maar naar het bedrijf zou gaan zonder dat duidelijk was welke hulp dan geboden zou worden. Willemijn had ook nog een contactpersoon bij Humanitas omdat ze daar op een wachtlijst staat voor een aangepaste woning. Maar die contactpersoon was een maand op vakantie en kon dus niet adviseren. En de zus werd ernstig ziek, maar had nog wel de aanvraag voor die Pgb stopgezet omdat dit niet was wat Willemijn wilde. Humanitas is nu bezig een nieuwe 'indicatiestelling' bij de gemeente aan te vragen.

Intussen zijn we een half jaar verder en zit Willemijn nog steeds zonder begeleiding. Haar broers en zussen wonen allemaal ver weg, wat het lastig maakt regelmatig op bezoek te gaan. En gezien haar fragiele gezondheidstoestand, zowel fysiek als mentaal, zou er eigenlijk minstens een keer per week iemand even een kijkje moeten gaan nemen.

De moraal van dit verhaal. Deze bureaucratische rompslomp is deels ontstaan door de decentralisatie van de zorg waardoor het Riagg de algemene regietaak is kwijtgeraakt en er verschillende financieringspotjes voor zorg zijn ontstaan. En een deel van de zorg is overgegaan naar commerciële aanbieders. Hoe kan het beter? Regel dat mensen die langdurig zorg nodig hebben weer met één regisseur te maken krijgen die er ook echt is voor de patiënt. Die persoon moet dan niet, zoals nu regelmaat het geval, vooral de boekhouder uithangen die op de centjes van de gemeente past. Of primair uit zijn op geldelijk gewin voor het bedrijf. Breek daarnaast onnodige schotten tussen financieringspotjes voor zorg af zodat mensen niet telkens van het ene kastje naar het andere muurtje worden gestuurd.

14 oktober 2016 Dirk de Hoog